

திருச்சிற்றம்பலங்

உசன்பதித் திருமுருகன் கப்பற் பாட் ⑥

இந்நால்

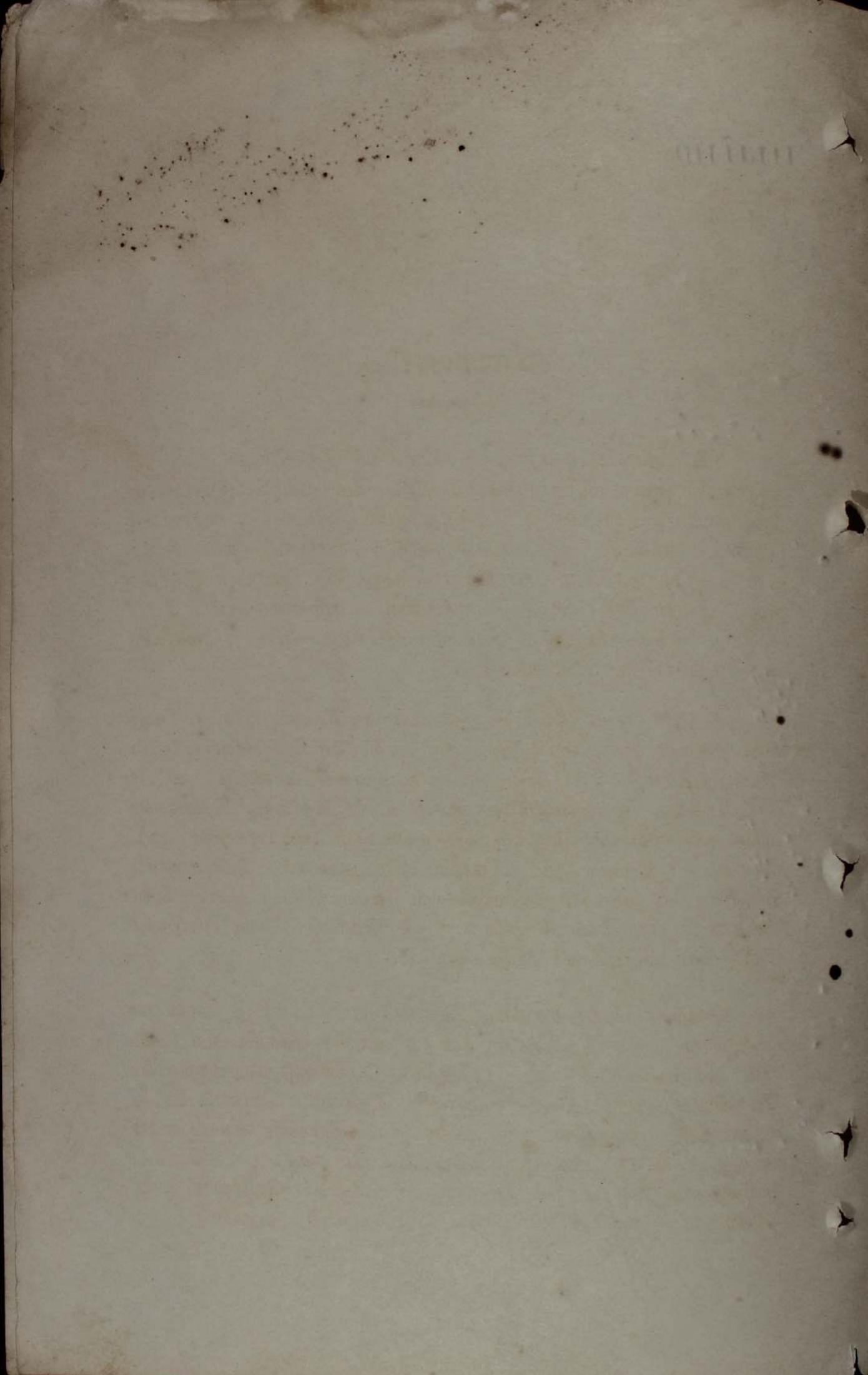
யாழ்ப்பாணத்துத் தென்மராட்சிப் பகுதியைச் சார்ந்த
உசன்பதியிற் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்
கந்தசுவாமியார் கோயிலில் ஆண்டுதோறும் தைப்பூசத்
திருநாளில் நடைபெற்றுவருகின்ற தெப்பத் திருவிழா
வின் சார்பாக மேற்படி கோயில் அதிகாரியாகிய
வழக்கறிஞர் திரு. சந்திரசேகரம் இராசரத்தினம்
அவர்களால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டது.

பண்டிதர் சோ. இளமுருகனுர்

சுன்னகம் :
திருமகள் அழுத்தகம்

சார்வி - தை
1961

பாக்டீரிய

கப்பற்பாட்டு

—

கப்பற்பாட்டென்பது, கப்பலிற் செல்வோர் பாடும் ஒருவகை இசைப்பாட்டாகும். மிகப் பழங்காலத்தில் இப்பாடல் நெய்தல்நில மக்களாற் றந்தொழில்பற்றியும், வாணிகம் பற்றியும் கடலிற் செல்லும்வழி, உடற் களைப்பை கீக்கி ஊக்க மும் மனவெழுச்சியும் அடையும்பொருட்டுப் பாடப்பட்டு வந்தது. பின்னர்ப் படைத்தலைவர்களும் மன்னர்களும் போர் குறித்து மரக்கலங்களிற் செல்லும்போது அவர் மேலதாக வைத்துப் பாடப்பட்டு வந்தது.

மக்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு பாடப்படுவன மக்கட் பாடாண்டினையின் பாற்படும். நாளடைவில், தெய்வங்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக்கொண்டு கப்பற்பாட்டுக்களை ஆக்கிவரும் வழக்கம் உண்டாயிற்று. தெய்வங்களின் தலைமைப்பாடும் அருட்குணங்களும் அடியார்களை ஆட்கொண்ட திறங்களும், அவை யேதுவாகச் செய்தருளிய திருவிளையாடல்களும் அவைகள்ல் அமைக்கப்பட்டன. தெய்வங்களைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு பாடப்படுவன தேவ பாடாண்டினையின் பாற்படும்.

கப்பற்பாட்டுக் கலப்பாட்டுத் தோணிப்பாட்டு என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். மரத்தைக் கல்லிச் செய்யப்பட்டமையின் கலம் எனப்பட்டது. கல்லுதல் - தோண்டுதல். மரத்தைத் தோண்டிச் செய்யப்பட்டமையின் தோணி யெனப்பட்டது. மரத்தைப் பிளங்கு மூடிச் செய்யப்பட்டமையின் கப்பல் எனப்பட்டது. கப்பு - பிளவு. கப்புதல் - பிளத்தல். ஏலேலோ வென்னும் ஒசைபற்றிப் படிக்கப்படுதலின், ஏலேலோப் பாட்டென்றும், ஏலப்பாட்டென்றும் வழங்கப்படுதலுமுண்டு.

இனி, ஏற்றப்பாட்டு அருவிவெட்டுப் பாட்டுக் கிணறு வெட்டுப் பாட்டு ஏர்க்களப்பாட்டுப் பள்ளுப்பாட்டு முதலியன தொழிலாளர் ஆகும் வினைவர் இலக்கியம் எனப்படும். அதுபோலவே, கப்பற்பாட்டும் பண்டைக்காலத்திலே அவர் இலக்கியமாயிற்று. இன்பழும் மனவெழுச்சியுங் தரவல்ல சந்தம் கப்பற்பாட்டில் அமைந்திருக்கின்றது. அதனைத் தொல்காப்பிய ஞர் வண்ணம் என்பர். வண்ணங்கள் பொருளும் இடமும் பயனும் நோக்கிப் புலவர்களால் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து அமைக்கப்படுவன. ஒழுங்குபட்டு அமைதிசான்ற வண்ணமே உடற்கு ஆக்கம் பயக்குமென்றும், அல்லாதது கேடு பயக்கு மென்றும் ஒலிநூல் வல்லார் கூறுவர். தமிழிலுள்ள வண்ணங்கள் எல்லாம் நுண்ணிதின் ஆராய்ந்து கண்டு கோவைப்படுத்தப் பட்டவை. தொல்காப்பியமும் பரிபாடலும் திருமூருகாற்றுப் படையும் தேவாரம் முதலிய அருட்பாடல்களும் மந்திர வடிவிலே ஆக்கப்பட்டவையென்று அறிஞர் கூறுவர்.

இனிக் கலிப்பாவில் வரும் முடுகியல் வண்ணத்தைப் பெரும்பாலும் தமுவியே கப்பற்பாட்டில் வரும் வண்ணம் அமைந்திருக்கின்றது. அஃது இசைத்தமிழைச் சார்ந்ததாகும். உடற்சோர்வும் மனக்களைப்பும் அடைந்தவர், அவ் வண்ணப் பாடலை ஒருகாற் கேட்பாராயின், அமுத முண்டாரைப் போலப் புத்துணர்வும் மனவெழுச்சியும் பெறுவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டுவரையும் தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் இம் மரபைக் கைங்கிழவிடாது அருமங்த இசைப்பாடல்களை ஆக்கித் தந்தார்கள். இங்காளில் அம்மரபு மிகவும் அருவிவருகின்றது. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒருசிலங்களில் வாழ்ந்துவரும் முதியவர் சிலரிடமே கப்பற் பாட்டுக்களைக் கேட்கின்றோம்.

இனி, இசைத்தமிழ் இயற்றமிழ் மரபுகள் அமையாதன வை, அவற்றை ஒரோவழி அழிப்பனவும் ஆகிய இக்காலத்திரைப்படங்களில் வரும் இசைக்கலவைகளுக்கு மக்கள் பெருமதிப்புக் கொடுத்து வருதலினாற்போலும்! தமிழ்நாட்டுக்குரிய பழைய மரபுவழிப்பட்ட இசைப்பாடல்வகை வழக்கழிந்து போகின்றது. திரைப்படங்களில் வரும் புதிய கப்பற்பாட்டுக்கள், ஆங்கிலம் முதலிய மேலைங்கட்டு மொழிகளிலும், மலையாளம், தெலுங்கு, இந்தி முதலிய கிழைநாட்டு மொழிகளிலும் உள்ள

கப்பற்பாட்டு வண்ணங்களையே பெரிதும் அடியொற்றிச் செல்வன. அடிப்பட்ட பழைய மரபினைத் தழுவிப் புதியன புகுதலை அறிஞர் வேண்டுவர். பழைய பாமரபுகள் இருந்த விடமுங் தெரியாமல் அழிக்கப்படுதலை அவர் ஒருவாற்றுஞம் வேண்டார்.

இனி, உசன்பதியிற் கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் திருமுருகன் மேற் பாடப்பட்ட இக் கப்பற்பாட்டுச் செம்பொருட் சிவத்தின் வேறுகாத அருட்சத்தியாகும் அவரின் தலைமைப் பாட்டினையே கருப்பொருளாகக் கொண்டு, கந்த புராணம் என்னுஞ் சைவசித்தாந்த அறவுக் கடலிலே புதை பொருளாக மிளிரும் விழுமிய நுண்பொருண் மணிகளை ஆங்காங்கே பெய்து தொகுத்தும் விரித்தும் பாடப்பட்ட தாகும். கந்தபுராணத்தில் அமைந்து கிடந்த உண்மைநூற் பொருள்களைக் கூரிய மதிவளத்தாற் கண்டு எழுதியவர் நவாவியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் ஆவர்.

தைத்திங்கள் தோறும் வரும் பூசத் திருநாளிலே இக் கோயிலிலே தெப்பத்திருவிழாச் சிறப்பாக நிகழ்வது வழக்கம். அவ் விழாவில் அடியார்கள் படித்துப் பயனடையும் பொருட்டே இஃது இயற்றப்பட்டதாகும். இதனை இயற்றும்படி எம்மைப் பணித்தருளியவர், சைவசித்தாந்தப்பேரறிஞரும் இரசிக மணியுமாகிய திருநெல்வேலிப் பண்டிதமணி சி. கணபதிப் பிள்ளை அவர்கள் ஆவர். பணித்தருளியதுமன்றி, எம்மையும் ஒரு பொருளாக மதித்து விழுமியதோர் அளிந்துகரையும் நல்கியருளினார்கள். அதற்கு யாம் என்றங் கடப்பாடும் நன்றியுமடையேம்.

நூன்முகம்

கைவசித்தாங்தப் பேரறிஞரும் இரசிகமணியும் பண்டிதமணியுமாகிய
திருகெல்வேலி, சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நல்கியது |

‘பிறவிப் பெருங்கடல் நீங்குவர் நீங்கார்
இறைவனாடி சேரா தார்.’

இறைவன் திருவடியாகிய தெப்பத்தைப் பற்றியவர்களே
பிறவியாகிய பெருங் கடலீக் கடப்பார்கள். தெப்பம் - கப்பல்.

பிறவிக்கடல், அறியாமையாகிய இருள் சூழ்ந்தது. கரை
துறை தெரியாமல் மயக்கஞ் செய்வது. இருள்சேர் இருவினைக
ளாகிய பொல்லாத மீன்கள் நிறைந்தது. இன்னேரன்ன
இன்னல்கள் சிரம்பிய கடலீக் கடப்பதற்கு உறுதுணையாய்
அமைந்ததோரு பற்றுக்கோடு இறைவன் இனையாடியாகிய
புளையொன்றுதானே. புளை - கப்பல்.

இறைவன் எந்தக்காலத்திலாயினும் நம்மைப் பிரிந்ததும்
இல்லை; இனிப் பிரிந்திருப்பதும் இல்லை. ‘தினையின் பாகமும்
பிரிவது திருக்குறிப்பன்று’ என்பது மணிவாசகம். நம்மைப்
பிரியாது நம்முடன் கலந்து ஒன்றூடும், அதே சமயத்தில்
வேரூடும், அவ்வளவிலும் அமையாது உடனூடும் உபரித்
துதவுவது இறைவன் இயற்கை. இஃது இறைவனின் அத்து
வித மாண்பு.

இறைவன் தன் திருவாடிப் புளையில் நம்மைத் தாங்கிக்
கொண்டே, தானும் அப்புளையாகிய தெப்பத்தில் எழுந்தருளி

‘அன்பாய் ஆட்பட்டர் வந்து ஒருப்படுமின், போவோங் காலம் வந்தது காண்’ என்று நம்மைக் கூவியழைத்து, நமக்காகத் தானுங் கப்பல் யாத்திரை செய்து, நம்மை முத்தி யாகிய சிவபுரத்துறையில் விடுத்து மீளுகின்றான். இந்தக் கப்பல் யாத்திரை ஆன்மாக்களின் பரிபக்குவ காலங்தோறும் நடந்துகொண்டிருப்பது. இந்த யாத்திரையின் உட்பொருளையாரே அறிவார் !! பகற்குருடுகளாகிய நாமும் ஒருவாறுணர்ந்து உய்யும்பொருட்டுப் போலும், ‘ஓவற விமைக்குஞ் சேண் விளங் கவிரோளி,’ ஆகிய இறைவன், ‘அணங்குசா லுயர் நிலை தழீஇப் பண்டைத்தன்—மணங்கமழ் தெய்வத் திளங்காட்டி’க் ‘கருணைகூர் முகங்களாறுங் கரங்கள்பன் ரிரண்டுங் கொண்டு, ஒருதிரு முருகனுய், உதித்தன னுலக முய்ய.’ ‘ஆதியு மந்தமு மில்லா அரும் பெருஞ் சோதி’ ஆகிய இறைவன்றுனே ஒரு திருமுருகன். “.....நமது சத்தி யறுமுகன் அவனும் யாமும், பேதக மன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டு நின்றான், ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முனர்ந்தான் சிரும், போதமு மழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்” என்பது கந்தபுராணம்; இறைவன் கூற்றுயமைந்தது.

ஈழநாட்டிலே கதிர்காமம் முதலிய தலங்கள் திருமுருகன் திருவருள் கொழிக்கின்ற அருட்டுறைகள். நல்லூர் முதலிய தலங்களின் வரிசையில், தென்மராட்சியிலுள்ள உசன் என்னும் பதியும் திருமுருகனுக்கு உவப்பானதொரு தலமாய்யைந்தது. பலவகையான நிலவளங்களையும் பரம்பரைச் செலவங்களையும் உடையது உசன்பதி. அப்பதியில் முருகன் கோயில்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கின்றான். அவன் அருள் கொழிக்குஞ் துறையாய் அப்பதி சிறந்து விளங்குகின்றது.

ஒருநாள் உசன்பதியில் கோலாகலமானதொரு தெப் போற்சவக் கொண்டாட்டம் நிகழுகின்றது. ‘வேதநால் சைவநூலென் றிரண்டேநால்கள்’ எல்லாம் ‘அருமறை யாக மத்தே யடங்கியிடும்’. ‘அவையிரண்டும் அரனடிக்கீ முடங்கும்’ என்ற தொடர்கள் சித்தியாரில் உள்ளவை.

மெய்த் தொண்டர்கள் வேதநால் சைவநூல்களினாலும், அவற்றின் வழிவந்த செந்தமிழ் நூல்களினாலும் திருமுருகன் திருவடியாகியதொரு கப்பலைச் சமைக்கின்றார்கள்.

‘தனியேற மெய்த்தொண்டர் சமைத்தாரே கப்பல்’
அக் கப்பல்,

‘தொல்பிறவி ஏழற வுசன்பதி புகுந்து’ விளங்குகின்றது.

தொண்டர்கள்,
ஏலேலோ ஏலவலி — தத்தெய்யா
ஏலேலோ ஏலவலி.....

தெங்குவளர் சோலைகளில் — மாரன்
திங்குயில்கள் பாட்டிசைக்கப்
போங்குமலர் வாவிதொறும் — அன்னம்
புதுமழில் பொழியுசனில் — ஏலேலோ
என்று ஆர்ப்பரவஞ் செய்கின்றார்கள்.

‘கோமள சவுந்தர குமாரனருள் கொண்டு’
‘துங்கமிகு தோகைமயில் வாகன மிவர்ந்து’
‘தாரேறு சத்திவேல் தாங்கிவரு செவ்வேல்’
‘முகமாறு மொத்தாறு மாறும்வரு கைகள்’
‘செய்தொழில் கொண்டமையத் தேவிமார் மேவு’
‘தேசுமலி சிவஞான வாரிவழி யாகச்
சிவபுரத் துறைகாண வேறினூர் கப்பல்’
‘ஒங்குசிவ புரங்காண வோடுதே கப்பல்’.

கப்பல் செல்லும் வேகத்தால்,

‘ஆரேறு மாணவங் கன்மமொடு மாயை
ஆஞ்சுரன் சிங்களேடு தாரகன்’
வீங்தொழிந்தார்கள்.

‘ஈறிலா முப்புரம் பாழ்ப்பட் டழிந்த’.
‘முப்புரம் என்பது மும்மல காரியம்’
என்பது திருமங்திரம்.

‘மலர்நாத தத்துவச் சேவலுங் கூவ’,
அறியாமை இருள் புலர்ந்தது.

‘தேசமலி சிவபுரத் துறைவங்து சேர்ந்தோம்
சீர்மிகும் பாயைவிடு போடுங்க கூரம்’
என்ற குரல் எழுகின்றது.

உயிர்கள் தம்மை இழந்து தம் நாமங் கெட்டுத் தாடலைப்
பட்டுச் சிவமயமாய்ச் சிவபுரம் மேவின.

‘இளமுருகன் அங்குங்னறு ஏறினை கப்பல்’.
‘சிவபுரத் துறையேறி ஞானங்கேருச்
சீராகப் பாய்போடு திருவுசனுக் கோடு’
என்றுசொல்லி வாய்மூடுவதற்கு முன்னமே,

‘ஊருத அண்பூறும் அடியர்மலி கிண்ற
உசன்கோயிற் ருறைவங்தோம் போடுங்க கூரம்’,
என்ற வார்த்தை எழுந்தது.

உசன்பதியி ஒள்ளவர்கள், நவாலியூர்ப் பண்டிதர்
சோ. இளமுருகனூர் அவர்கள் இயற்றிய புலமைகளின்த
கப்பற் பாட்டுக்களைப் படித்துங் கேட்டும் இளித்த முகத்துடன்
திருமுருகனை வரவேற்றுக் கோயிலில் எழுந்தருளச் செய்கின்
ரூர்கள்.

பண்டிதர் அவர்களுடைய பாடல்கள் சின்னத்தம்பிப்
புலவர், முத்துக்குமார கவிராயர், சோமசுந்தரப் புலவர்
என்றிவர்கள் பாடிய அதிமதுரமான பாடல்களின் வரிசை
யில் வைத்து எண்ணத் தகுந்தவை; சைவ சித்தாந்தக்
கருத்துக்களினாலும், திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தபுராணம்
முதலிய முருகன் புகழ்நால்களை ஞாபகஞ் செய்வதாலும்,
நாட்டுப்பாடல்களின் வரிசையில் இதுவரையுங் கிடந்த
கப்பற் பாட்டுக்கு மிகவும் உயர்ந்ததொரு தான்த்தை
நல்குபவை.

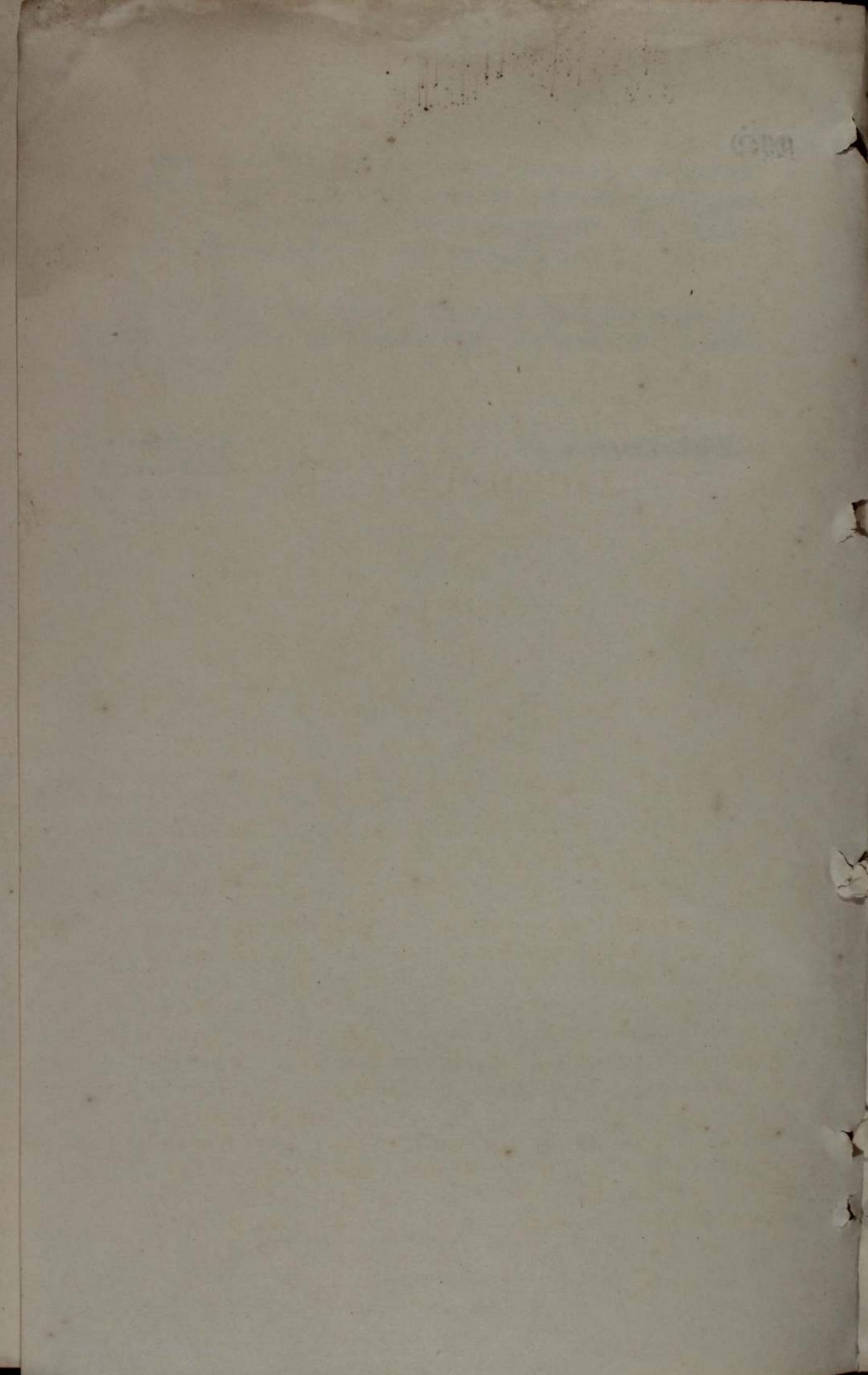
சைவமுங் தமிழுங் கமழும் இக் கப்பற்பாட்டைப் பாடுவித்த
பெருமை, உசன் கந்தசவாமி கோயிலை நன்கு நடாத்திவருபவ
ரும், பரம்பரைச் செல்வரும், வழக்கறிஞருமான திரு. சந்திர
சேகரம் இராசரத்தினம் அவர்களுக்குரியது.

ஆண்டுதோறும் நிகழும் தைப்பூசத் தெப்பத்திருவிழாவில்
இக்கப்பற்பாட்டு இசைவல்லாராற் படிக்கப்பட்டு வழங்கி
நிலவுவதாக !

கலாசாலை வீதி,
திருநெல்வேலி,
15 - 1 - 61.

சி. கணபதிப்பிள்ளை

நால்

திருச்சிற்றம்பலம்

உசன்பதித் திருமுருகன் கப்பற் பாட் ⑤

காப்பு

தரு

ஏலேலோ ஏலவலி—தத்தெய்யா
ஏலேலோ ஏலவலி.

1. மன்னுயிரப் பண்டுமுதற்—பற்றி
வாட்டிவரு மாயவிருள்
துன்னுபழ மலமான — பொல்லாச்
சூரபன்மன் வலிதொலைத்து — ஏலேலோ

1. மன்னுயிர் - ஒருமலக்கட்டினர், இருமலக்கட்டினர், மும் மலக்கட்டினர் என்னும் மூவகையுயிர்க்கூட்டம் ; உயிர்கள் அழியா வாதவின் மன்னுயிர் எனப்பட்டது. மன் - நிலைபேறு ; தொடக்க மில்லாக் காலமுதற் பழமலமான ஆணவம் பற்றிக்கொண்டது. அஃது உயிர்களின் இயற்கையறிவை மறைத்து அறியாமை முதலிய திய குணங்களை உண்டாக்குவது ; இருள்வடிவமானது. அறியாமையால் அவாவும், அவாவினால் இருவினைகளும், இருவினைகளை நுகரப் பிறவிகளும் உண்டாகும். ஆதலினாற் ‘பண்டுமுதற்பற்றி’ என்றும், ‘இருள்துன்னு பழமலம்’ என்றும், ‘வாட்டிவரும்’ என்றங் கூறப்பட்டது. மாயம் - தீங்கு. துன்னுதல் - செறிதல் ; நுண்பொருளாகிய ஆணவமலத்தைக் கந்தபுராணம் சூரபன்மனுக ஒருவகப்படுத்திப் பருப்பொருளாக வைத்துக் கைதசெய்து, அதன்

முடுகு

கன்னல்செங் நெற்கழனி காமருசன் நாடிக்
காதன்மிகு வள்ளிதெய் வானையொடு கூடிப்
பன்னுமெய் யடியவர் திவினை னோடப்
பதிகொண்ட வேன்முருகன் மேற்கப்பல் பாட
இன்னல்செய் கயமுகன் சேனையொடு வீட
இனிதருளி விண்ணவர் துயர்நீக்கி மாடம்
மன்னுதிரு மானிங்கர் மருதடியில் நீடும்
வாரண முகத்தனிரு தாள்கடலை வைப்பாம். — ஏலேலோ

நால்

தரு

2. காரேறு சோலைகளில் — முருகன்
கலாபமயில் நடனமிட
ஏரேறு பைங்கிளிகள் — வள்ளி
ஏனலிசை புகலுசனில் — ஏலேலோ

பொல்லாப்புக்களையும் எண்ணிறந்த ஆற்றல்களையும் விளக்கும். அது
வந் தொடக்கமும் முடிவுமில்லதாகவின் அழிவற்றது. சிவத்தின்
வேருகாத திருவருடசத்தியாகிய முருகக்கடவுளே ஆணவமலமாகிய
சூரபன்மனுடைய வலியைத் தொலைத்து மன்னுயிர்க்கு விடுதலை
யளிப்பராதவின், ‘போல்லாச் சூரபன்மன் வலிதொளைத்து’
எனப்பட்டது.

கன்னல் - கரும்பு. செந்தேல் - கந்தசாலிநெல். கழுவி -
வயல். காமர் - அழுகு. வாரணம் - யானை.

2. கார் - மழைமேகம் ; வானுறவோங்கிய சோலையாதவின்
கார்படிவதாயிற்று. கலாபம் - தோகை. மயில் - உயிர்களைப்
பேதித்து வளர்த்தெடுக்கும் பெய்வளையாகிய திரோதான சத்தி
யின் வடிவமெனப்படும். குறிஞ்சிநிலக்கவினும், மயிலூர்தியின்
வனப்பும், செங்கேழ்முருகனின் எழுதாவெழிலுக்குத் துணை
செய்து, அவன் மணங்கமழ்தெய்வத் தினாலக் கோலத்தைச்
சிறப்பித்தன. ஏனல் - தினைப்புனம். இசை - தினைப்புனத்திலே
வள்ளிகாயகி கிளிகடியும் பாட்டினிசை. அது, “தூவிமா மஞ்சளு
காள் சொற்கிளிகா னாலோலம்”, என்பது போல்வது.

முடுகு

ஆரேறு மாணவங் கன்மமொடு மாயை
 ஆஞ்சுரன் சிங்களெடு தாரகன் வீயப்
 பாரேறு சிவசோதி முகமாறு மேய
 பன்னிருகை யிருபாத பங்கயழு மாகிச்
 சிரேறு திருவளங் கருணைமழை தோயத்
 தெய்வவருள் வடிவுகொண் டமரிடர் மாயத்
 தாரேறு விழைவறிவு செயலென்னுங் தூய
 தளமேறு வேற்படை தன்கையிற் ரூங்கி — ஏலேலோ

ஆர் - நிறைதல் ; இறுதிநிலை கெட்ட தொழிற்பெயர். ஆணவமல விருள் நிறைந்திருத்தவின் ஆரேறும் எனப்பட்டது. ஆணவங் கன்ம மாயைகள் முறையே சூரன், சிங்கன், தாரகன் என்போராக உருவ கஞ் செய்யப்பட்டன. அசரர் மூவரும் மும்மலங்களாகவும், தேவர் கள் மன்னுயிர்களாகவும், தேவர்களைச் சிறையிட்டமை மும்மலப் பிணிப்பினால் அவ்வுயிர்கள் உடம்பெடுத்து வருந்துவதாகவும், முருகக் கடவுள் சூரன் முதலியோரைக் கொன்று தேவர் சிறைமீட்டல், கடவுள் பெருங்கருணையால் அவைகள் அப்பிணிப்பினின்றும் நீக்கி யாட்கொள்ளுதலாகவுங் கொள்க.

இவ்வாறு கந்தபுராணத்திலுள்ள உண்மைநூற் பொருண்மைகளை யெல்லாம், தம் அஃகா மதிநுட்பத்தாற் கண்டருளிய அருட்சான்றே ராகிய நவாலியூர்ச் சோமசுந்தரப்புலவர் எழுதிய ‘கந்தபுராணக் கதைகளும் அவைகளுமார்த்தும் உண்மைநூற் கருத்தும்’ என்னும் நூலிற் கண்டு தெளிக. வீய - அழிய. சிவசோதி - சிவச் சுடர் ; யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்துசிற்கும் பேரறிவுப் பிழம்பாகவின் ‘பாரேறு சிவசோதி’ எனப்பட்டது. அது கடவுளின் பொது வியல்பு. அடியார்களுக்கு அருள் செய்யவேண்டித் திருமேனிகொள்வது அவர் தஞ் சிறப்பியல்பு. அச்சோதியினின்றும் முகமாறும் பன்னிரண்டு தஞ் சிறப்பியல்பு. அதை பொருந்த ; திருமுகங்களுக்குப் பொருந்தத் திருக்கைகள் அமைந்தனவென்பது கருத்து. தோய்தல்-கலத்தல்.

அசரரை யழித்துத் தேவர்களைக் காக்கும் அருட்டிறம் நிறைத வின், ‘சிரேறு திருவளங் கருணைமழை’ எனப்பட்டது. கைம்மாறு கரு வின், ‘தீரேறு திருவளங் கருணைமழை’ எனப்பட்டது. கைம்மாறு கரு வின், ‘தோய் பொருந்த ; திருமுகங்களுக்குப் பொருந்தத் திருக்கைகள் அமைந்தனவென்பது கருத்து. அண்டத்தரும் கருணை மழையாக வருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

தரு

3. செய்யாட்டினி பதித்தமுடி — ஆறு
 சென்னிமிசை யோளிநிழற்றத்
 துய்யதிரு முகமவற்றுள் — ஒன்று
 குழுலகத் திருள்கடிய — ஏலேலோ

முடுகு

பெய்யடியர் சிந்தையின் வரமருள வொன்று
 வேள்வியங் தணர்முறை யோம்பிவர வொன்று
 பொய்யிலா மெய்ம்மறைப் பொருள்கூற வொன்று
 பொல்லாத வசரரை யழித்தருள வொன்று
 மொய்தழல் வள்ளியொடு நகையமர வொன்று
 முகமாறு மொத்தாறு மாறும்வரு கைகள்
 செய்தொழில் கொண்டமையத் தேவிமார் மேவத்
 திருநகை யோடுவிழி கருணைமழை தூவ — ஏலேலோ

பெறன் மேகன் வாழ்க' என்று வருதலுங் காண்க. அடியார்க்கு
 அருள்செய்யும்பொருட்டு எடுக்கப்பட்டதாகவின் 'தெய்வவருள்
 வடிவு' எனப்பட்டது. அயர் - தேவர்; இறப்பில்லாதவர் என்பது
 அதன் பொருள்.

மாய - கெட. தார் - மாலை. வேற்படைக்கு மாலையனிதல் இயல்
 பாதலின், 'தாரேறு வேற்படை', எனப்பட்டது. விழைவு - இச்சை.
 ஆற்வு - ஞானம். செயல் - கிரியை; அவை இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி,
 கிரியாசத்தி என்பனவற்றைக் குறிக்கும். தளம் - இலை; மூலிலை
 வடிவினதாயிருத்தலின் 'தளமேறு வேற்படை' எனப்பட்டது. அம்
 மூன்றும் இறைவன் அருட்குணங்களாதலின் 'தூய'வெனப்பட்டது.
 'தாரேறு வேற்படை', என்றுங் 'தளமேறு வேற்படை' என்றுங்
 கூட்டுக.

3. ஆறுமுகம், பன்னிருகை என்பவற்றின் தன்மைகளைத்
 திருமுருகாற்றுப்படையுட் காண்க. காமநுகர்ச்சியில்லாத இறைவன்
 வள்ளியொடு நகையமர்தல், உலகத்தில் இல்வாழ்க்கை இனிது
 நடத்தற்கென்றுணர்க. "பெண்பா ஒுகந்திலனேற் பேதா யிருநிலத்
 தோர் விண்பா வியோகெய்தி வீடுவர்காண் சாழலோ", என்று
 திருவாசகத்துள்வருதலுங் காண்க. 'ஆறுமுகம் ஒத்து ஆறும் ஆறும்
 ஆகவரு கைகள்', என்று கூட்டுக. தூவ - பொழிய; திருவுள்ளத்
 தெழுங்க கருணை நகையிடத்தும் விழியிடத்தும் வெளிப்பட்டுத்
 ததும்பிக் காட்டியவாறு.

தரு

4. பொன்றிகழு முடியண்ணல் — பெயரும்
 பொருவறியா வடிவுகளும்
 நன்றுடைய வுருத்திரர்கள் — முருகன்
 நாட்கமலத் திருக்கையில் — ஏலேலோ

முடுகு

கன்றிவரு தோமரங் கொடிவாளும் பம்பு
 கரியழுகில் நிகரவிடி கண்டுவரு மம்பு
 வென்றிதரு குலிசம்விள் மழுவோடு கம்பு
 மிகுதண்டு தோட்டிபங் கயமுற் றிலங்க
 மன்றன்மிகு மலர்மாலை மார்பகம் விளங்க
 மலயவண் டமிழ்முனிவன் வாழ்த்தொலி முழங்கக்
 குன்றுவரு கோதையர் நடனவொலி பொங்கக்
 கோமள சௌந்தர குமாரனருள் கொண்டு — ஏலேலோ

4. தோமரர், கொடி, வாள், அம்பு, குலிசம், வில், மழு, சங்கு, தண்டு, தோட்டி, பங்கயம் என்பன செம்பொருட் சிவத்தின் உருவ மும் பெயரும் பெற்ற உருத்திரகணத்தவராகும். அவைகளும் அருள் வடிவங்களோயாம். “நன்று பெற்றுடைய வுருத்திர கணத்தோர் வென்றிவில் மழுவுமாகி வீற்றிருந்தார் விறன்மிகு மறுமுகன் கரத்தில்” எனவருங் கந்தபுராணச் செய்யுளால் அறிக. போரு - ஒப்பு. நாட்கமலம் - அன்றலர்ந்த செந்தாமரை. திரு - அருட்டிரு. கன்றி - கெருங்கி. பம்புதல் - பரவுதல். அகன்ற வென்பது ஆன்றவென மருவியதுபோலக் கொள்க. கம்பு - சங்கு. குஸிசம் - மேலுங் கீழும் நுதியுள்ள படை; அஃது இருவினைகளைக் குறிக்கும். மன்னுயிர்களைத் துறக்கம் முதலாய மேலுலகங்களிலும் ரகம் முதலிய கீழுலகங்களிலும் விட்டு இன்பதுன்பங்களை நுகர்விக்கும் குறியாகும் தண்டு - தண்டம். தோட்டி - அங்குசம். மன்றல் - மணம். மலர்மாலை - செங்கடப்பமாலை. “இருள்படப் பொதுளிய பராரை மராஅத்து உருள்புந்தண்டார் புரஞ்மார்பினன்” எனத் திருமுருகாற்றுப்படையுள் வருதலுங் காண்க. மலயம் - பொதியமலை. வண்டமிழ்முனிவன் - அகத்தியன். குன்றுவருகோதையர் - வரையரமகளிர். இவர் தன்மைகளைத் திருமுருகாற்றுப்படையுள்வரும்குன்றுதோருடலிற்காணக. கோமளம் - இளமை. சௌந்தரம் - அழகு. குமாரன் - இளமையையடையோன்; மிகுந்த இளமையும் அழகுமுடையவன் என்பது பொருள். அருள் கொண்டு - கப்பலிலே சிவபுரங் செல்லத் திருவளங்கொண்டு.

தரு

5. தெங்குவளர் சோலைகளில் — மாரன்
 தீங்குயில்கள் பாட்டிசைக்கப்
 பொங்குமலர் வாவிதொறும் — அன்னம்
 புதுமழைல் பொழியுசனில் — ஏலேலோ

முடுகு

மங்குனிகர் மும்மைமல முக்கியே கூட்டி
 மன்னுயிர்க் கிருவினைப் போகங்க ஞட்டித்
 தங்குமல பரிபாகம் வினையொப்புக் காட்டிச்
 சஞ்சிதவா காமியங் கருணையொடு வீட்டிப்
 பொங்குசிவ போகத்தி லானந்த முட்டும்
 புல்திரோ தான மெனுஞ் சத்திவடி வான
 துங்கமிகு தோகைமயில் வாகன மிவர்ந்து
 தொல்பிறவி யேழற வுசன்றுறை புகுந்து — ஏலேலோ

5. மாரன் - மன்மதன். **மழை -** எழுத்து நிரம்பாமோழி
மங்குல் - இருண்மேகம் ; மும்மலத்துக்கு வண்ணம் பற்றிவந்த
உவமை. **இருவிளை -** நல்விளை தீவிளைகள். **போகம் -** வினையால்
 வரும் இன்பதுன்பங்கள் ; **இருவினை** யொப்பாவது, நல்வினையால்
 வரும் இன்பத்திலும் தீவினையால் வருக் குன்பத்திலும் வீருப்பும்
 வெறுப்புமின் றியிருத்தல். **இத்தன்மை** உண்டாகவே ஆணவங்
 தொழிற்படாத பக்குவமடையும். **அதனைப்** பரிபாகம் என்பர்.
பாகம் - பக்குவம். **பாரி -** மிகுதிப் பொருள்படும் வடமொழியிடைச்
 சொல். **வினையொப்பு** சிகழ்ந்தவழியே மலம் பரிபாகப்படும். செய்யுள்
 நோக்கி முன்பின்னுக் கைக்கப்பட்டது. **திரோதானம் -** மறைப்பு.
சத்தி - அன்னை ; அஃது உயிர்களுக்குப் போகங்களை நுகரச் செய்து
 அவைகளை மலத்தினின்றும் நீக்கி ஈற்றில் அருட்சத்தியாகி அவற்
 றைச் சிவத்தோடு சேர்க்கும் ஆதிசத்தியாம். “பேதித்து நம்மை
 வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை”, என்று மணிவாசகப்பெருமான் அதனைப்
 பாராட்டுவர்.

வினை, செய்யப்படும்போது ஆகாமியம் (நிகழ்வினை) எனப்படும்.
 அது நுகரச்சிக்கு வருந்துணையும் நுண்மையாய்ப் புத்தித்துவத்
 தைப் பற்றிநிற்கும். அப்பொழுது அது சஞ்சிதம் (இருப்புவினை)
 எனப்படும். அது நுகரப்படும்பொழுது பிராரத்தம் (நுகர்வினை)

தரு

7. வாசமிகு செங்கடப்ப — மலர்
மாலையணி வேன்முருகன்
பாசவினை நீக்கியுயர் — சிவ
பதமளிக்க வருமுசனில் — ஏலேலோ

முடுகு

காசரவு துயில்கண்ண னவுதாரி யாகக்
கமலத்து நான்முகன் கப்பிளிலை பேண
விசுபுக ழிந்திரன் காற்றுங்கிலை காண
மெய்ம்மறலி யோடுகதி ராஞ்சா னிமுக்க
நேசமலி மாருதன் சுக்கான் பிடிக்க
நேமிதரு வருணனும் வேம்பாவைச் சாம்பத்
தேசுமலி சிவஞான வாரிவழி யாகச்
சிவபுரத் துறைகாண வேறினர் கப்பல் — ஏலேலோ

தரு

8. மும்மைமலக் கட்டிலெழுந் — திய
முக்குணங்கண் மன்னுயிரைச்
செம்மையுறப் பினிப்பதுவே — தேவர்
சிறைபுகுந்த திறமாக — ஏலேலோ

7. பாசவினை - மும்மலங்கள். சிவபதம் - விடுபேறு. “சிவபதமனித்த செல்வமே” எனத் திருவாசகத்தில் வருதலுங் காண்க. காக - மணி. அரவு - ஆதிசேடன்; அது திருமாலுடைய ஆற்றலைக் குறிக்கும். கண்ணன் - திருமால்; ஈண்டுப் பெயர்மாத்திரையாய் நின்றது. அவுதாரி, கப்பிளிலை, காற்றுங்கிலை, ஆஞ்சான், சுக்கான், வேம்பா என்பவற்றின் இயல்புகளைக் கலவரிடங் கேட்டுணர்க. மறலி - கூற்றுவன். கதி - ஞாயிறு வருணன் - கடலுக்குத் தெய்வம்; “வருணன் மேய பெருமணலூலகும்” எனத் தொல்காப்பியர் கூறுவதுங் காண்க. நேமி - கடல். தேசு - ஒளி. வாரி - கடல். வேன்முருகன் சிவபதமளிக்க உசனில் ஏறினர் கப்பல் எனக் கூட்டுக

8. முக்குணம் - காமம், வெதுளி, மயக்கம். பல திய குணங்கள் உளவெளினும் அவையெல்லாம் இம்முன் நனுள் அடங்கும்.

முடுகு

மம்மர்மிகு சூரன் வெகுண்டுபதி னறு
 மாதிரம் போய்த்திசைப் பாலகரை நூறிச்
 செம்மைமிகு முண்டகஞ் சேரயைன மாலைச்
 செருவென்று தன்னேவல் செய்யப் பணித்து
 நன்மைமிகு மின்திரன் தேவியயி ராணி
 நகர்விட்டு நீங்கத் துரத்தியே தேவார்
 தம்மொடு சயந்தனைச் சிறைசெய்ய மீட்டுத்
 தம்பதந் தந்தவே னேறிவரு கப்பல் — ஏலேலோ

தரு

9. ஆணவத்து எழுந்துமுயிர் — உண்மை
 அறிவுதரு முறுதிகளைப்
 பேணிப்பின் விட்டமுந்தி — முருகன்
 பிறங்கருளால் விடுபெறும் — ஏலேலோ

மம்மர் - மயக்கம் ; ஆணவமலத்தின் முதன்மையான குணம். மன்னுயிர்க் கியல்பாயமைந்த அறிவை மயக்குதலின் ‘மம்மர்மிகு சூரன்’ எனப்பட்டது. மாதிரம் - திக்கு. திக்குப்பாலகர் - இந்திரன், தீக்கடவுள், கூற்றுவன், நிருதி, வருணன், வாடு, குபேரன், ஈசானன் எனப்படுவர். நூறி - வலி தொலைத்து. முண்டகம் - தாமரை. அயன் - பிரமன். மாஸ் - திருமால். செரு - போர். ஏவல் - கட்டளை ; மீன் சுமக்கப்பணித்தல் முதலிய இழிதொழில்கள். சயந்தன் - இந்திரன் மகன். பதம் - நிலை. வேள் - எல்லாராலும் அன்புசெய்து விரும்பப் படுபவன் ; அருளோக் கொடுப்பவன் எனினும் அமையும். இவற்றின் விரிவுகளைக் கந்தபுராணத் திக்குவிசயப் படலத்திலும் மீட்சிப் படலத்திலும் கண்டுகொள்க.

9. ஆணவ மலப்பிணிப்பினால் அறியாமை வயப்பட்டிருக்கும் உயிர்க்கு ஒரோவழித் தன்னிடம் எழும் மெய்யுணர்ச்சியும் சான் ரூர் கூறும் நல்லுரைகளும் ஒரு நொடிப்பொழுதுக்கு அருட்சியைக் கொடுத்து நீங்கவே, மீட்டும் மீட்டும் வினைகளைச் செய்து அழுந்திக் கழித்துவருகின்ற வெல்லையிற் சிவத்தின் அருள் விளக்கம்பெற மெய்யுணர்ச்சி எழுந்து உண்மைகளைக் காட்டும். “அவனரு ளாலே யவன்றுள் வணங்கி” என்றும், “நேசவருள் புரிந்து செஞ்சில்வஞ் சங்கெட” என்றும், “தெய்வ மென்பு தோர் சித்தமுண் டாகி” என்றும், மணிவாசகப்பெருமான் கூறு

முடுகு

காணேறு மாயா மலமான தார
 காசுர ஞேடுமேலை கோட்டைநீ ருக்கி
 மாணேறு செந்தாரிற் பாசறை தொடுத்து
 மதிவீர வாகுவைத் தூதாய் விடுப்பச்
 சேணேறு மண்டங்கள் சேவித்து நிற்கச்
 சிறியனேரு பாலைனப் பணிவெலே வென்ன
 ஏணேறு செருவற்றுச் சூரனுயிர் செற்றே
 இன்பமருள் முருகனு ரேறிவரு கப்பல் — ஏலேலோ

வதுங் கண்டுகொள்க. திருவருள் சிவத்தைக்காட்டி உலகத்தை
 மறைக்க, ஆணவமலம் அதற்கு மாருக உலகத்தைக் காட்டிச்
 சிவத்தை மறைக்கும்.

காணேறு - காட்சி யுயர்ந்து தோன்றும். காட்சிக்குரிய உடம்பு
 களும் அண்டங்களும் நுகர்பொருள்களும் மாயாமலத்தினின்றுங்
 தோன்றுதலினால் காணேறு எனப்பட்டது; மாயாமலங் தாரகனுக
 வுருவகள் செய்யப்பட்டது. தாரகாசரன் என்பது செய்யுள் கோக்கிங்டது.

மன்னுயிர், மாயாமலத்தினின்றும் பிறக்கும் முப்பத்தாறு உள்
 பொருள்களே (தத்துவம்) தானென்று மயங்கினிற்கும் நிலையை விட
 டுத் திருவருட்டுணையினால் தான் அவற்றுக்கு வேறு என்று தெரிந்து
 நீங்கினிற்கும்பொழுது மாயாமலத்தின் வளி நீங்கும். அதுவே தாரகன்
 அழிவாகக் குறிக்கப்பட்டது. மாண் - மாட்சி. ஏறுதல் - உயர்ந்து
 தோன்றுதல். **செந்தூர்** - திருச்செந்தூர். **பாசறை** - பகைமேற்
 சென்றேர் உறையுமிடம்; படைவீடு எனவும்படும். **சேண்** - வெளி.
அண்டம் - ஆயிரத்தெட்டென்னும் அண்டங்கள். **சேவித்துநிற்றல்** -
 அடிபணிந்து அடிமைத்தொண்டுசெய்துநிற்றல். **பாலன்** - குழந்தை
 முருகன். “கோலமா மஞ்ஞா தன்னிற் குலவிய குமரன் றன்னைப்
 பாலனென் றிருந்தே னங்காள்” என்று சூரபன்மன் கழிந்ததற்
 கிரங்கிக் கூறுவதுங் காண்க. **ஏண்** - பெருமை; வலிமையுமாம்.

உ.மையம்மையின் திருவடிச் சிலம்பிற் பதிக்கப்பட்ட வொன்பது
 மணிகளினின்றும் ஒன்பது பெண்கள் தோன்றி வீரவாகு முதலைய
 வொன்பது வீரரைப் பெற்றூர்கள் என்பது கதை. ஒன்பது பெண்க
 ளும் பராசத்தியினின்று தோன்றும் ஒன்பது சத்திகள். அவருள்
 ஒருத்தியிடம் பிறந்த வீரவாகுதேவர், மெய்யுணர்ச்சியை உண்டாக்கும்
 அருட்குணம். அது கடவுளிடம் பேரன்முனையும் எதற்குமஞ்சாத உறு
 திப்பாட்டினையுங் கொடுக்கும். ஆதலின் மதிவீரவாகு எனப்பட்டது.

தரு

10 சாதலொடு பிறப்பதுவும் — இன்றிச்
சார்வினைகள் தாமின்றி
வீதவிலாச் சிவவாழ்க்கை — ஆகும்
வீட்டுருளுஞ் சிவலோகம்

— ஏலேலோ

முடுகு

மேதகுஞ் சுடரிருவர் ஞாலங் கடக்க
விண்ணையிர் நாள்கோள்க ளேழ்முனிவர் பூமி
வேதனிடம் போய்பின் மாலுலகு கண்டு
வியன்மணித் தவிசிலே கண்ணுத லிருப்பச்
சோதியோளிர் ஞாயிரேரு கோடிதரு காந்தி
சொல்லொன்றைத் தெய்வீக வாசமிக வீச
ஓதுநாற் பதமெய்திச் சுகவாரி மேவும்
ஓங்குசிவ புரங்காண வோடுதே கப்பல் — ஏலேலோ

10. வீதல் - இடையில் அழிதல். சிவவாழ்க்கை - உயிர் சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்து சிவமாகிச் சிவமாகிய பேரின்பத்தை நுகரும் முறைமை. மே - மேம்பாடு. தகும் - பொருந்திய. சுடரிருவர் - திங்களும் ஞாயிறும். ஞாலம் - திங்கண் மண்டிலமும் ஞாயிற்று மண்டிலமும். நாள் - நாண்மீன்கள். கோள் - செவ்வாய் முதலாய கோள்கள். ஏழ்முனிவர் பூமி - வசிட்டர் அத்திரி முதலிய முனிவர் வைகு மூலகங்கள். வேதனிடம் - அவன் கருமகூடமாகிய சத்திய வுலகமும் பிரமலோகமுமாம். மாலுலகு - மாயன் வைகும் வைகுன்டம். மனி - பதினாறு சதுர்யுகம் சிவப்பேறிய மாணிக்கம்; இவ்வாறு நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணி யுரையிற் கூறுவர். தவிசு - இருக்கை. கண்ணுதல் - சிவபெருமான். காந்தி - ஒளி. நாற்பதம் - சாலோக சாமீப சாரூப சாயுச்சிய நிலைகள்; அவற்றை முறையே சிவனுலகு, சிவனுக்கண்மை, சிவவடிவம், சிவப்பேறு என்று தமிழிற் கூறுவர். ஓடுதே - ஓடுகின்றதே என்பதன் மருஉ மொழி; சான்றேர் இலக்கியங்களிற் பயிலாத வழக்குச் சொல். சில கப்பற்பாட்டுக்களில் அடிப்பட்டு வருதலின் ஆளப்படலாயிற்று.

தரு

11. பேசுமலம் நீங்கியபின் — முருகன்
 பேரின்பி லாட்கொள்ளும்
 மாசினெறி யிரண்டுவகை — அவை
 மற்கடமார்ச் சாலமாகும் — ஏலேலோ

முடுகு

மாசுதீர் தேவர்களை வன்சிறையி னீக்கி
 வற்றுத் பேரின்ப வாரிதி புகுத்தி
 நேசமலி தெய்வானை மங்கையை மணந்து
 நீடாழி யுலகிலே கற்புநெறி காட்டி
 வாசமலி பூங்குழல் வள்ளியை மணந்து
 வண்டமிழ்க் களாவுநெறி வாழ்க்கையை சிறுத்தித்
 தேசுமலி சிவபுரத் துறைவந்து சேர்ந்தோம்
 சிர்மிகும் பாயைவிடு போடுங் கூரம் — ஏலேலோ

11. மற்கடம் - குரங்கு. சம்பந்தம் - தொடர்பு. மற்கட
 சம்பந்தமாவது, குரங்குக்குட்டி தானுகவே தாயைப் பற்றிநிற்கத்
 தாய்க்குரங்கு அதனைப் பாதுகாப்பதுபோல, உயிர் செம்பொருட்
 சிவத்தைத் தானுகத் தேடிச் சிக்கெனப் பிடித்து அவனருள் பெற்
 றுய்தல். மார்ச்சாலம் - பூனை. மார்ச்சால சம்பந்தமாவது, பூனை
 தானுகவே தன் குட்டியைத் தேடிப் பாதுகாப்பதுபோலச் செம்
 பொருட் சிவம் பக்குவமெய்திய நல்லுயிரைத் தானுகத் தேடி யாட்
 கொள்ளுதல். மாசு - மலமாசு. வாரிதி - கடல்; பேரின்பமாகிய
 கடல். தேசு - சிவசோதி. களாவு - அன்பினைந்தினை எனப்படுங்
 காதன்மணம்; தமிழ்மொழியிலே பண்டுதொட்டுப் பேசப்பட்டு வரு
 தலினாலும், சங்கத்தமிழ்ச்சான்றேர் அதனையே விதந்து கூறிப் பற்பல
 இலக்கியஞ்செய்து தமிழை வளம்படுத்து வக்தமையாலும்,
 ‘வண்டமிழ்க் களாவு’ என்று சிறப்பிக்கப்பட்டது. தெய்வயானை
 யாரும் வள்ளிநாயகியும் வீடுபேறு பெறுதற்குரிய பக்குவமெய்திய
 நல்லுயிர்கள். இவற்றின் விரிவுகளைக் ‘கந்தபுராணக் கதைகளும்
 அவைகள் உணர்த்தும் உண்மைநாற்கருத்தும்’ என்னும் நூலிற்
 கண்டு தெளிக.

தரு

12. ஆரூறு தத்துவத்தால் — வரும்
 ஆக்கையோடு வினையிரண்டை
 வேருக வேயுணர்ந்து — தன்னை
 விடுவித்த சிவனருளில் — ஏலேலோ

முடுகு

ங்ருமொரு தாடலை யென்னக் கலந்து
 குலவிவரு காண்பவன் காண்பொருள் காட்சி
 தேறுசெம் பொருளான சிவமென்று தேற்ற
 தெவிட்டாத பேரின்ப மோனாலீ யேறி
 மாறிலா மகிழ்வுதரு சிவபுரம் மேவ
 மலர்நாத தத்துவச் சேவலுங் கவவ
 ஈறிலா முப்புரம் பாழ்பட் டழிந்த
 இளமுருக னங்குநின் ரேறினன் கப்பல் — ஏலேலோ

12. முப்பத்தாறு தத்துவங்களின் காரியப்பாட்டினால் மன் நுயிர்க்கு வேண்டப்படும் உடல் கருவி உலகு நுகர்பொருள்கள் (தனு கரண புவன போகங்கள்) தோன்றும் என்றபடி தாடலை - தாள் + தலை என்று இருவேரு யொலித்து நிற்குஞ் சொற் கள் புணர்ந்தவழித் தாடலை எனப்பட்டுப் பிளவுபடாது ஒருசொன் னீர்க்கமத்தாய் நிற்கும்; அதுபோலச் சிவமும் உயிரும் இரண்டறக்கலந்து ஒன்றாக ஒன்றாக எய்துமென்றுணர்க. வீடுபேற்று நிலையில் உயிர் சிவத்தைக் காணும்பொழுது, காண்பவனுகிய வுயிரும், காண் பொருளாகிய வீட்டின்பழும், காட்சியாகிய மெய்யுணர்வும் சிவமாகு மன்றி வேருகாது. அது பேரின்ப நுகர்ச்சியில் வேறுபடுதலில்லை யென்க. “சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்க யெனையாண்ட அத்தன்” என்று வருவதுங் காண்க. முப்புரம் - ஆணவங் கன்ம மாயைகள். “முப்புரமாவது மும்மலகாரியம் - அப்பனைரித்தமை யாரு மறிந்திலர்” என்று திருமூலர் கூறுவதுங் காண்க. மன்னுயிர்க்கு எல்லையில்லை யாதவின், முப்புரத்துக்கும் ஈறில்லையாயிற்று. சிவபுரம் மேவ என்ப தில் மகரவொற்றுச் செய்யுணேக்கே மிக்கது. இளமுருகன் - ஒருபொருட் பன்மொழி; நாகிளங் கழுகுபோலக் கொள்க.

தரு

13. சிவபுரத்தின் றிறங்காட்டி -- உயர்
சிலோக முயிர்நூகரத்
துவம்புரிந்து மெய்யடியார் — நாளுங்
துதிக்குமுசன் வரவிரும்ப — ஏலேலோ

முடுகு

அவிர்திங்கள் முத்துமணி வெண்குடை நிழற்ற
அழலங்கி தங்கவெண் சாமரை யிரட்டத்
தவளவெண் ணகைமாதர் சதிநடன மாடத்
தழங்குதழங் கென்னமிரு தங்கம் முழங்கப்
புவிமகள் நாமகள் பூமகளும் வாழ்த்தப்
புதுமணங் கமழ்கின்ற விளங்கத் தோன்றல்
சிவபுரத் துறையேறி ஞருசன் சேரச்
சிராகப் பாய்போடு திருவுசனுக் கோடு — ஏலேலோ

தரு

14. மாருத வேழ்பிறவி — நோய்க்கு
மாமருந்தை யேற்றிவரும்
வேறுன வேகக்கப்பல் — இது
வேன்முருக னேறுங்கப்பல் — ஏலேலோ

13. துவம் - அசையாங்கிலை ; திருவள்ளுவர் இதனைப் “பேரா
வியற்கை” என்பார். திங்கள் - திங்கட்கடவுள். அழலங்கி - தீக
கடவுள் ; இருபெயரொட்டு. சதி - தாளவறுதி. ‘தழங்கு தழங்
கென மிருதங்க முழங்க’ என்பதில் மிருதங்கவின்கிசை பிறத்தல்
காண்க. தங்கம் முழங்க வென்பதில் மகரவொற்று இசைநோக்கி
மிக்கது புதுமணங் கமழ்கின்ற விளங்கத் தோன்றல்’ என்பது
திருமுருகாற்றுப்படையில் வரும் “மணங்கமழ் தெய்வத் தளங்கலம்”
என்பதை நினைவுகூரச் செய்கின்றது.

14. அந்தரமடுக்கும் - மிகத் தூரம் போய்விடும்; மிக விரைவில்
செங்கும் என்றபடி. விறு - தனிச்சிறப்பு. திரு - செல்வம்.

முடுகு

பாருத பிறவிமரம் வேரோடு பாறும்
 பழமலச் சிக்கன்மிகு பதமாக வோடும்
 ஆருத துயரங்க ஸந்தர மடுக்கும்
 அருமலடி யொருதுழவி தான்பெற் ரெடுக்கும்
 விறுன திருவுடன் கலைஞானஞ் சேரும்
 விரைகமழு முருகனடி தொழுதிடும் பேர்க்கே
 ஊருத வண்பூறு மடியர்மலி கின்ற
 உசன்கோயிற் றறைவங்தோம் போடுங் கூரம்
 — ஏலேலோ

தரு

15. ஓம்முருகா ஓம்முருகா — சிவ
 ஓம்முருகா வென்றடியர்
 தாமுருகி நீர்பெருகக் — கைகள்
 தலைமருவப் பரவசராய் — ஏலேலோ

முடுகு

காமர்வடி வேற்படைக் கடவுளடி வாழி
 கலியுக வரதழம் சிவமுருக வாழி
 தேமதுர வண்டமிழ்த் தேவாழி யென்று
 திசையெங்து மங்கள வாழ்த்தொலிகள் பொங்க
 மாமறைவ ஸந்தணர்கள் மந்திர மியம்ப
 மடமகளிர் நடனவொலி திமிததிமி யென்ன
 ஏமமருள் வேன்முருகன் கப்பலி னிறங்கி
 எழின்மிகுங் கோயிற் கெழுந்தருளி னனே — ஏலேலோ

நவாலி கழார் இளமுருகனூர் எழுதிய
 உசன்பதித் திருமுருகன் கப்பற்பாட்டும்
 அதற்கு அவர் வாழ்க்கைத்துணவீ
 பண்டிதை பரமேசவரி எழுதிய குறிப்புரையும்
 முற்றும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

